

Ο μύθος

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 24.02.2023

Διότι, το θέλουμε δε το θέλουμε, τα πιο σοβαρά πράγματα τα λένε τα παραμύθια. Δώκε κλώτσο να γυρίσει. Παίρνει στροφή το μυαλό του μυθοπλάστη, του παραμυθά, και σου τήνε ρίχτει στο δόξα πατρί και δε μπορείς να του πεις και κουβέντα. Αλλ' από μέσα σου βράζεις και λυσιιάζεις.

– Είδες ο κερατάς;

– Μη τα παίρνεις τσι μετρητοίς. Κουταμάρες λέει.

– Κουταμάρες, ξεκουταμάρες μας εκάνει ζημιά. Επιτρέπεται να λες τα πράγματα όπως είναι; Πού ειμάστενε; Στο Σικάγο; Εκεί άμα δε σου εγούσταρε ο ομιλών του ξαμολούσες με τ' αυτόματο και μετά απορούσε ο κόσμος, τι εγίνηκε μωρές παιδιά; Τόνε πυροβολήσανε τον άχαρόνε; Και έγγραφεν ο τύπος αλλά και το θύμα δεν ήτο κι ο καλύτερος και απεκαθίστατο η ισορροπία διότι κόρακας κοράκου μάτι βγάνει και δε μας ενδιαφέρει ποσώς.

– Γι αυτό σου λέω. Όχι ακρότητες. Άστονε να λέει. Πόσοι τον ακούνε; Εδώ πιάνεις τα ΜΜΕ, τ' ακουμπάς, κι απαντάς δια τρίτων, διότι άλλο να τα λες με την υπογραφή σου, πράγμα παρεξηγήσιμον, κι άλλο να ομιλεί ο άλλος για σένανε πούχει και το κύρος του εκδότου. Νομίζω;

– Βεβαίως και αυτό θα κάμομεν, διότι και το μπαρούτι μας έπιακε υγρασίαν, λόγω καιρού. Η δουγεία μας να γίνεται. Αλλά, ορέ παιδί μου, ήθελα νάξερα ποιός έβγαλε τα παραμύθια; Μεγάλη πληγή. Ο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν τάβγαλε; Ο Χανς κι η Γκρέτελ; Ο παπουτσωμένος γάτος; Οι αδελφοί Γκριμ;

– Ο Αίσωπος, τάλεεε, και τραγούδουνε κάτι τέτοια. Προ Χριστού ακόμα. Αυτός, πανάθεμάτονε. Όση ασκήμια είχε πάνου του, τόσο έκοβε η γκλώσσα του. Δια παραβολών μέσω ζώνων ομίλει. Κι όλοι τότε καταλαβαίνανε ακόμα κι οι κούτιακες οι αρχόντοι που αργούσανε κι αργούν' ακόμα να ξυπνήσουνε. Και τον είχανε στη πόντα του σπαθιού τον Αίσωπό σου, μέχρι που εβάλανε κάτι δερφικούς παπάδες και τότε ξεκάνανε, τον άμοιρόνε. Αλλά τα παραμύθια δεν είναι έπεα πτερόεντα. Τα λένε από στόμα σε στόμα σ' όλες τσι ρούγες και μένουνε ως προφορική παράδοσις, μέχρι που

έρχεται ένας και τα γράφει και κάθεται κάτου από το δέντρο σα και την αλιπού που παρακάλαγε πέσε πίτα να σε φάω. Αλλ' αυτή δεν έπεφτε.

Πώς τώρα περιμένουμε, πώς και πώς, να γένει η θάλασσα γιαούρτι με 105 θέσεις; Πιστεύεις που θα γένει; Ούτε στον αιώνα τον άπαντα κι ας εκάμαμε και τα σκέδια των έξη αξόνων ευρείας καταναλώσεως. Με αντιλαμβάνεσαι;

– Εδώ κουβεντιάζουμε επί συγκεκριμένου σκεδίου άμεσης χρηματοδοτήσεως. Τρέχει το χρήμα κι έχει και ουρά. Δε λέμε παραμύθια. Ιδού κι η αρχική έγκρισις με τη σφραγίδα. Υπουργείου. Ορίστε!

– Μωρ' άμε μάσε μπανταντόνες...

– Αυτό που σου λέω. Και τα περί Αισώπου κομμένα. Να μη σε ξανακούσω.

– Είχε πει και για το γιοντάρι με το μποντίκι που τούβγαλε τ' αγκάθι.

– Όλο τέτοια ήλεγε; Σιγά τη φιλοσοφία.

– Ήλεγε και κάτι άλλα. Αποδοκίμαζε με τον τρόπο του το κακό, της βία, την απάτη, την αυθαιρεσία, τη προδοσία, τη ματαιοδοξία, την αλαζονεία, τη ψευδολογία, τη πλεονεξία, τη πονηριά. Και στο τέλος έβγανε κι ηθικά διδάγματα που τα θυμόνται και τα λένε μέχρι τα τώρας.

– Δε το πιστεύω. Για πες ένα ηθικό δίδαγμα;

– ΚΑΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΗ, ΟΣΟ ΜΙΚΡΗ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ, ΔΕ ΠΑΕΙ ΧΑΜΕΝΗ.

– Μύθος!